

[Rytter.]

gældende, kan det ved Dommen bestemmes, at Anke ikke har opsættende Virkning.“

Det kan ikke være rigtigt. Hvis det i en Dom ved Underretten bliver fastslaaet, at Manden skal miste sit Privilegium, kan man ikke samtidig bestemme, at han kan appellere, men det har ikke opsættende Virkning. Thi hvis Manden mister sin Bevilling, og det fastslaaes, at Anke ikke har opsættende Virkning, men Landsretten kommer til det Resultat, at han *ikke* skal miste Bevillingen, skal Ministeren saa skaffe ham en ny Bevilling til at drive et andet Apotek, eller hvorledes? Der vil altsaa opstaa en Konflikt, hvis Appellinstansen — og vedkommende har Lov til at appellere — skulde komme til et andet Resultat.

Dette er Ting, som jeg antager, at vi meget let vil kunne enes om i Udvalget. Jeg gaar saa over til et Par Hovedspørgsmaal, hvor jeg mener, at det vil være noget vanskeligere at tage Lovforslaget, som det foreligger.

Jeg nævner for det første, at der i § 52 ikke er foreslaaet nogen Appellinstans. Jeg vil bede Ministeren om at tænke over, hvilken Magt der, saaledes som Forslaget foreligger, i Virkeligheden bliver lagt i Ministerens Haand. Efter Lovforslaget oprettes der en Afviklingskasse, som faar stor Betydning, idet Ministeren i visse Tilfælde skal følge dens Bestyrelses Indstilling. Men der staar ikke et Ord i Lovforslaget om, hvorledes Afviklingskassen skal oprettes, hvem der skal sidde i den, eller noget som helst. I og for sig kunde man altsaa tænke sig, at Ministeren tog en Fuldmægtig eller Kontorchef i Ministeriet til at forestaa Kassen. I saa Fald vilde man opleve det Særsyn, at medens Ministeren kun skal forhandle med Foreningen af Ejere af de reelle Privilegier og altsaa kan gaa imod den, kan han ikke gaa imod dem, som han har sat til at bestyre Afviklingskassen, selv om f. Eks. hans egen Fuldmægtig eller Kontorchef sidder i Bestyrelsen. Jeg tror derfor, vi maa have disse Regler noget nærmere udformet.

Den højtærede Minister skal heller ikke være bange for at faa en Appellinstans. Jeg har i sin Tid haft med Lenslovens Gennemførelse at gøre, og jeg forsikrer den højtærede Minister for, at der i mange Tilfælde vilde være opstaaet Utilfredshed med Afløsningen, hvis der ikke havde været en Appellinstans. Nu var det saaledes, at en Embedsmand og to af Rigsdagen valgte Medlemmer administrerede Loven, og det

hændte ofte, at man var utilfreds med den Maade, hvorpaa disse tre Herrer afgjorde Sagen, og man henvendte sig saa til Justitsministeren. Men Justitsministeren stod meget stærkt, idet han kunde sige til vedkommende: Er De ikke tilfreds med Afgørelsen, saa appeller. Det var Synspunktet, og jeg tror, at det Udvalg, som den Gang havde med disse Sager at gøre, var glad for, at der var Mulighed for at appellere. Man kunde derved feje al Kritik af ved blot at sige: Værsaagod, appeller! Det er derfor et godt Raad til Ministeren, naar jeg anbefaler, at der oprettes en Appellinstans. Jeg tror, han derved vil afværge megen Kritik. Jeg mener ogsaa, at man meget let kan indføre Bestemmelser herom i Lovforslaget. Ministeren vil maaske indvende, at det er meget dyrt at have en saadan Instans. Men dertil vil jeg svare, at ved Lenslovens Administration blev der aldrig gjort Brug af Appellinstansen. Det, at Folk fik at vide, at de kunde appellere Afgørelsen, var tilstrækkeligt til, at man blev fri for den Kritik, som ellers vilde være kommet. Det forekommer mig derfor, at det vilde være en stor Forbedring at faa indført en Appellinstans her, og jeg vil bede Ministeren om at gaa med til det. Jeg er sikker paa, at det i stor Udstrækning vil lette Administrationen, og jeg er vis paa, at de, der tidligere har haft med Lenslovens Administration at gøre, vil bekræfte, at det absolut er en god Foranstaltning.

Det andet Spørgsmaal, som jeg vil fremdrage, hænger sammen hermed. Vi maa have nærmere fastsat, hvorledes Afviklingskassen skal bestyres. Det gaar ikke, at det blot siges, at Ministeren senere kan træffe Bestemmelse herom, thi derved vil Ministeren komme i den ubehagelige Situation, at hele Lovens Gennemførelse i Virkeligheden beror paa Ministeren, og selv om det maaske i Øjeblikket kan være en Tilfredsstillelse for at faa Loven hurtigt gennemført, tror jeg, at Ministeren i det lange Løb vil være ked af, at der ikke i Loven er givet bestemte Regler for, hvorledes Afviklingskassens Bestyrelse skal sammensættes.

Jeg kommer saa til Bestemmelserne i § 49 om Erstatningen. Jeg synes nok, at Formuleringen er blevet noget indviklet, men paa den anden Side kan jeg ikke se, at den indeholder noget, der er i Strid med Grundloven. Jeg vilde ganske vist have foretrukket en anden Formulering, f. Eks. den, som Ministeren selv har givet i sin Tale i Folketinget, hvor han klart og tydeligt udtalte: Loven skal sikre den Erstatning,